

1.

Karton fürdőruha-maradvány
őrzi rajta a századot,
de gyöngye melle, mint a hablány
melle a sás közt, úgy ragyog,
sötét fejét a torzsba fúrta,
mozdulatlan nyakát szelíden
körülhullámozzák a kurta
fürtök. Moszatba ér a karja széle:
afféle
Oféliát vélnél a vízben.

Jó a fiú. Gázol, kutat.
Két barna combján szőke, göndör
pihék remegnek, hajlanak
a szembevágó vízözöntől.

2.

Ki hinné, hogy a Balaton
szine alatt, szine felett
halottak, roncsok, repülők,
alapító oklevelek?

Mocsári tó. Mint nádcukor
csorog belé a hold,
elforrt már a féllévet,
mig délibb napja volt,
csak ősszel látni, ha hígul,
s felszáll a gőz a domb hegyéig,
hogy ott szelídebb istenek
kecskecsesű szölleje érik.

3.

A kisebb tó, a fok mögött.
A nagy víz hajdan erre járt.
Levendula-mezők között
látni a geológiát.

Hegyet gyűr, szétszakít,
humuszt morzsol hamuból,
s iszonyatos lábujjai
kiállnak a saruból.

4.

Milyen meleg a deszka! Szinte füstöl
a fényben, amint ráfröccsen a hab.
Szalmakalapod vedd le a fejedről,
s takard el vele arcodat.

Füled alatt a palló, mint a dob.
Halkan dobol a víz a dobban.
Fogják a hangját sűrű nádasok.
Hallani, hogy a deszka roppan.

Aludj halász. Épp három óra.
Krisztus halála perce ez.
Észrevétlen suhint a tóra
a nap, s egy napot elfelez.

5.

Se hold, se út. Fönt jár a szem,
bolyong a csillag-sűrűben.

Lent egy kőpárkányt látni még,
mintha foszfortól fénylenék.

S ütődven a hegy kebeléhez,
a kéz egy szöllőfürtöt érez.

Hogy nem buggyan szét ez az ég!
Hogy bírja önnön gyönyörét!

S iszonyatát – az éj delel –
Hogy vége lesz, hogy bírja el?

6.

A rézvörös, a szürke
egymásba fúrta törét,
tusakodik az alkony,
reszket a tág levegő-ég.
Nem mozdul mégse: reszket,
rezeg a kétszinű metszet,
állja a hab, mig felszökik,
a metsző szélvész karcait.

7.

Állja a víz a szél marását,
tusakodik az alkonyat,
holdtalan éj lesz – meg ne lássák,
takard el vele arcodat,
halott a lány, hogy meg ne lássák,
a torzsba bújt, elernyedőben,
de szűk a víz, emeli hátát,
mert mélye nincs, csupán időben,
mocsári tó, iszapja fűt,
forró deszkán mutatja füstjét,
takard el arcod, mindenütt
a réműlet s a gyönyörűség,
keblek: szöllőfürt, hablány,
suhint a nap, hasad a karton,
iszonyatos lábujj nyomán
kecskecses az északi parton,
csillagsűrűbe csal az éjjel,
ki bírja el, hogy vége lesz,
meg ne lássák, a hold se kél fel,
Krisztus halála perce ez –